

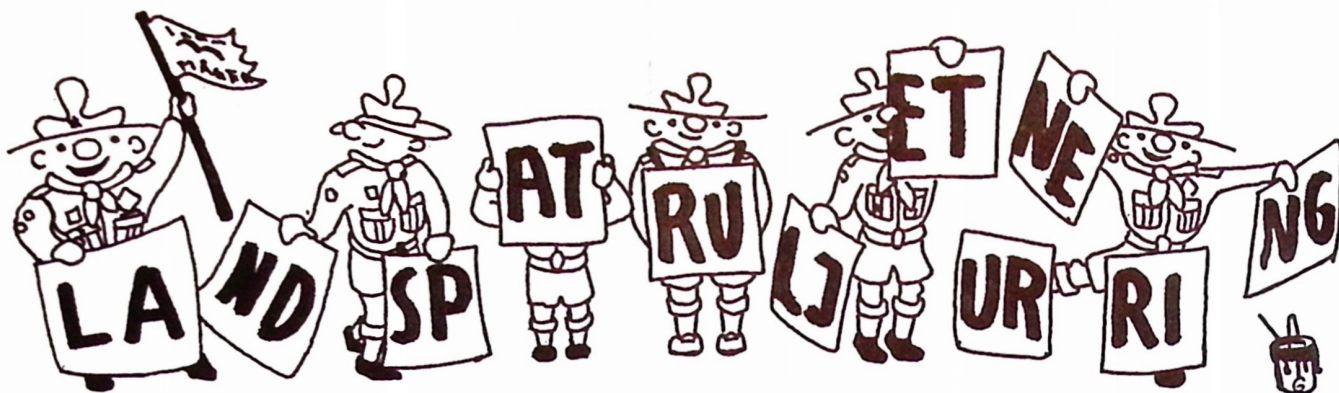

Spejdernes Magasin

47. årgang nr. 8

November 1963

TIL ALLE KORPSETS „levende“ PATRULJER:

I 1964 kalder korpset til en ny landspatruljeturnering. Det bliver i tiden januar–august. SPEJDERCHEFEN skriver her et par ord som indledning til den store begivenhed:

Landspatruljering

Aldrig hørt det ord før? — — nå, men det er også længe siden, vi havde sådan en sidst, så de fleste af jer er lovlig undskyldt, hvis I ikke var med.

Men nu er chancen der igen. Ædel kappestrid mellem alle korpsets patruljer — alle kan deltage, alle har en chance.

De begynder med en »forturnering« efter nytår

med »hjemmeopgaver« — ja, altså på jeres hjemlige jagtmarker.

Også jeres hjemlige divisionsturnering får betydning. Og for de heldige, der udtages, finalen i august mellem de skrappeste patruljer.

I næste nummer vil Peter Viggo Mørch, der er turneringsleder, informere jer nærmere om enkelthederne.

Lad mig blot fortælle jer, hvad der kræves for at vinde.

Jo, det skal være en »levende« patrulje — en patrulje, hvor der sker noget, hvor alle møder og er rede til at ofre lidt for det fælles bedste — hvor man ikke bare snakker om tingene, men gør dem, hvor man ikke følger den, der råber højest, men den, der tænker klarest.

Er jeres patrulje sådan — eller kan den blive det? Prøv med det samme; I vil skaffe jer selv en dejlig tid, og jeg ønsker jer alt muligt held og glæder mig til at se jer i den afsluttende turnering.

Småbald

I dette nummer:

Forsidebilledet viser vikingeskibet Immo Gram. Læs nærmere i artiklen side 148. (Foto: Pressehuset).

Landspatruljeturnering	142	Fotokonkurrencen	153
Aktion livredning	143	Spejderjul	154
Skovmænd: Pejling	144	Junglenyt	155
1. Anganlyrs rorieletskabinet	146	Kim — alverdens lille ven	156
Båd blev bygget	148	Spejdertidende	157
Fra vor udsendte medarbejder	150	Æressiden	159

AKTION LIVREDNING

AF SVEND LOCHT

Du har hørt om situationen: Folk er stimlet sammen om en forulykket, og alle siger noget i munden på hinanden, men ingen synes at have mod til at gøre noget. Heldigvis viser det sig, at der er én til stede, der har lært førstehjælp. Han går omgående i gang med kunstigt åndedræt, samtidig med at han beordrer bud efter en ambulance.

Måske er det *dig*, der næste gang er den, der skal redde menneskeliv på denne måde, og du har velsagtens lært genoplivning efter Holger Nielsens metode i patruljen eller i troppen. Denne metode skal imidlertid nu erstattes af en metode, der har vist sig mere effektiv, nemlig indblæsningsmetoden.

Hvad er indblæsningsmetoden?

Som navnet netop siger det, udfører man denne form for kunstigt åndedræt ved at blæse luft ind. Det er så heldigt, at menneskets udåndingsluft indeholder så meget ilt, at den med udmærket resultat kan gives til forulykkede, der ikke selv kan trække vejret. Man gør derfor det enkle at blæse sin udåndingsluft ned i lungerne på den forulykkede med samme regelmæssighed, som man selv trækker vejret.

Hvordan får man det lært?

Det får du naturligvis lejlighed til at lære som spejder. Vores motto er »Vær Beredt«, og det vil vi leve op til. Det er ikke så ligetil at få lejlighed til at blive undervist, idet det skal ske på et såkaldt fantom, (en »teknisk dukke«, om

du vil), og disse fantomer er meget dyre, omkring 7—800 kr. De steder, hvor man allerede har taget den nye form for genoplivning på programmet, har man derfor måttet låne fantomer fra sygehuse, redningskorps eller samaritter.

Korpsets rovere har imidlertid påtaget sig den opgave at medvirke til udbredelsen ved at undervise spejderne i metoden.

Klar dig selv — siger roverne:

Naturligvis er det for langsomt og meligt for os at klare os ved at låne os frem på denne måde, og roverne har derfor besluttet selv at fremstille sådanne fantomer, der kan bruges i undervisningen.

Måske bliver de ikke så smukt udført, men teknisk vil de være fuldt anvendelige til formålet. Roverledelsen har i det nye årsprogram, »Rover 64«, med-

taget en udførlig byggevejledning til alle landets klaner.

Hvornår får du chancen?

Du ved fra dig selv, at der går nogen tid, før tanken om f. eks. en sæbekassebil eller måske en buksevands-maskine er ført ud i livet. Vi må derfor give roverne lidt tid til at få fantom-projektet indarbejdet i deres arbejdsprogram og få det gennemført. Men vi kan vist roligt love, at klanerne sidst på efteråret eller først på vinteren er klar til at blæse.

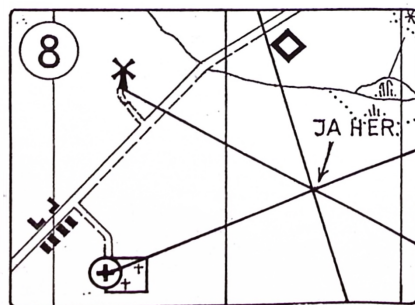
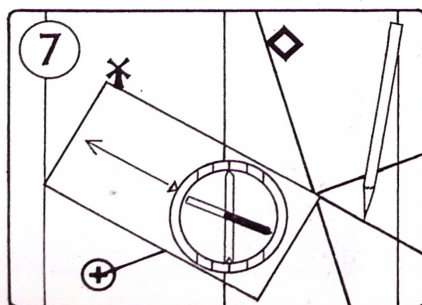
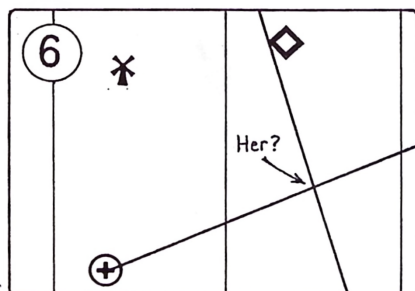
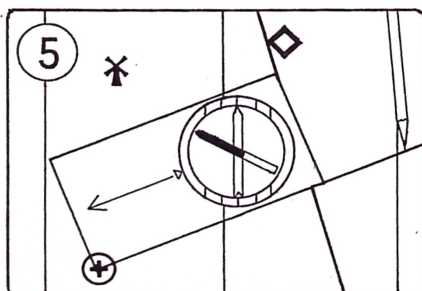
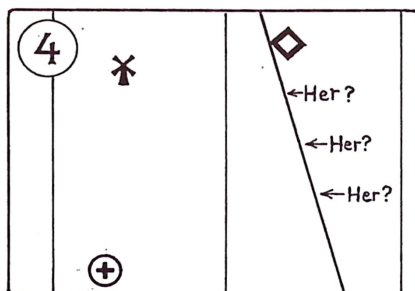
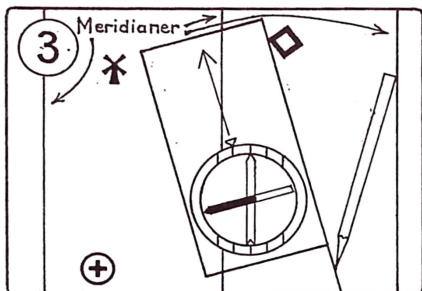
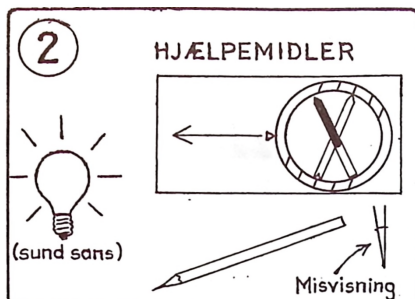
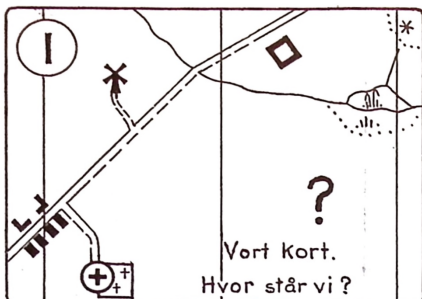
Har I ikke en klan (endnu!), vil der være mulighed for at skaffe sig hjælp fra en »flyvende« klan, der kan overkomme mere end sin egen trop. Stol på, at TF vil være vågen og få et arrangement i stand.

Aktion Livredning

er rovernes årsopgave, men den er for os alle en livsopgave. Vær beredt til at redde menneskeliv!

PEJLING

SKOV MÆND

.... skovmanden skal kunne anvende sit kompas såvel til orientering som til kortlæsning (d.v.s. indlæggelse af terrænpunkter på kortet) og til korttegning

Skm.prøven, pkt. 2a.

Ovenstående er det, der kaldes pejling.

Studér tegningerne på modstående side og sammenhold dem med disse korte forklaringer.

Figur 1. Her har vi et kortudsnit. Vi står i terrænet, har 3 terrænpunkter, som vi nemt kan finde på kortet: Kirken, vejrmøllen og den store gård. Hvor er vi?

Bemærk at vi har trukket kortets meridianer — det bør man altid, idet det er dem, vi skal rette vort kompas ind efter.

Fig. 2. For at finde vor standplads på kortet har vi brug for 4 ting: 1) kompas, 2) spids blyant, 3) misvisning, 4) almindelig sund sans.

Så starter vi.

1. sigte. Vi tager vort kompas, holder det vandret foran os, sigter mod gården (marchretningspilen peger mod gården), og drejer kompasset indtil kompasnålen dækker kompasshusets indgraverede nordpil i bunden af kompasset (nordende af kompasnål skal svare til nordende af nordpil). Det er det hele.

Vi går nu fra terræn til kort, d.v.s. vi skal trække misvisningen fra det gradtal, kompasset viser.

Fra nu af benytter vi kun kompasset som kortvinkelmåler, og det er revnende ligegyldigt hvilken retning kompasnålen peger i.

Fig. 3. Læg kompasset på kortet, således at en af kompaslinealens sider rører gården, og sving kompasset om gården indtil kompasshusets meridianstreger falder sammen med (eller er parallelle med) en af de på kortet trukne meridianer. Træk derpå en streg langs kompaslinealen.

Fig. 4. Nu ser vort kort sådan ud. Et eller andet sted på den trukne linie står vi. Men hvor?

2. sigte. Gør som beskrevet under 1. sigte, idet vi dog denne gang sigter til kirken.

Fig. 6. Nu ser vort kort sådan ud. Hvor de 2 indlagte sigter skærer hinanden, står vi.

Man vil næsten altid kunne få de 2 sigter til at skære hinanden, men — har vi begået fejl? Dette kontrollerer vi ved et 3. sigte, idet man,

hvis der er begået fejl, ikke vil kunne få de 3 sigter til at skære hverandre.

Altså på'en igen.

3. sigte. Vi sigter til vejrmøllen.

Fig. 7. Indlæg retningen.

Fig. 8. Her har vi resultatet. De

SKIPPER TEGNER OG FORTÆLLER OM PEJLING

3 sigter skærer hverandre i samme punkt. Vi har båret os rigtigt ad — vor standplads er bestemt.

Hvis vi havde stået på en terrænlíne d.v.s. en vej, et dige, en grøft, en skovkant eller lignende, kunne vi have klaret os med 2 sigter. Allerede ved det første sigte ville vi have fastlagt vor standplads, nemlig det punkt på kortet, hvor sigtet skærer terrænlínen. Det andet sigte er blot et kontrolsigte.

Husk altid, at når kompasset bruges på kortet er det ligegyldigt, hvordan kompasnålen peger.

Krakasild.

Jeg ved ikke, om navnet er rigtigt, eller om det er stavet rigtigt, for jeg har fået opskriften overgivet mundtligt, men uanset dette, skal I have opskriften, for jeg synes

at den lyder dejligt. Har I nogensinde stået ved et bornholmsk silderøgeri og smagt de helt varme nyrøgede sild? Ikke sandt, det er vel nok noget, der smager.

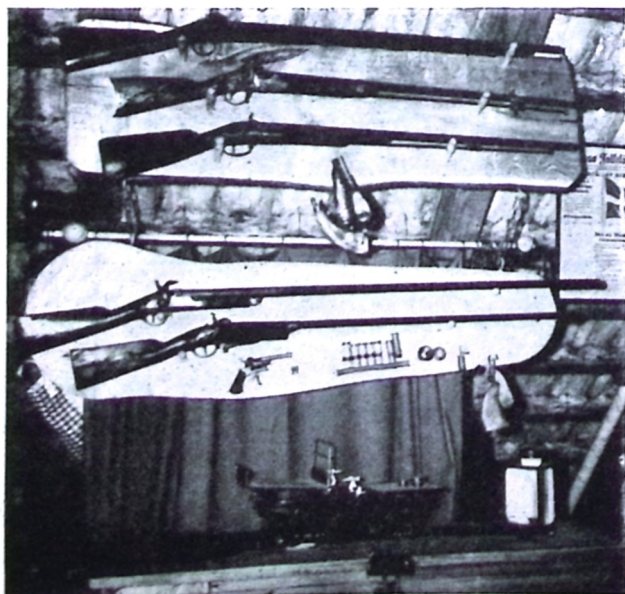
Lav et godt glødebål. Bind silde- ne op ved halen modsat det de gør i silderøgerierne. Hæng dem ned over bålet i en passende højde, så de ikke bliver brændt. Efter nogen tid vil I have en mellemting mellem en røget sild og en stegt sild.

Skovmandspatruljens samlingssted

FRA 1. ANGANTYR TROPS

rarietetskabinnet

tv. et udsnit af våbensamlingen

t.h. Alaska bår – et hyggeligt sted at afslutte møderne.

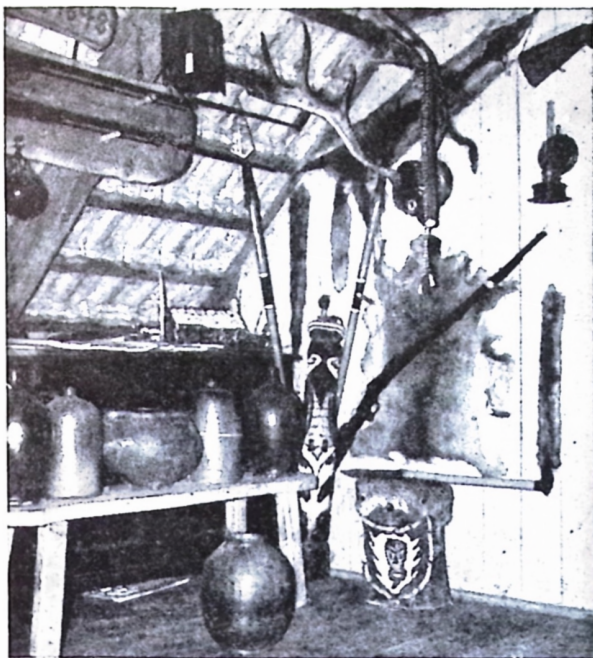
SAMSØ's LØSRIVELSE

Hvis der atter i pressen skulle fremkomme forlydender om, at Færøerne eller Samsø agter at løsrive sig fra dansk overherredømme med våbenmagt, vil en sådan bevægelse for Samsø's vedkommende udgå fra 1. Angantyr trop. — I alt fald ville troppens våbensamling kunne forsyne det meste af to kompagnier kampklare mænd. Bevares — ikke alle med moderne våben, — men gamle flintebøsser kan da også bruges. Som håndvåben kunne man så anvende stenøkser, diverse former for dolke, slagsværd og officerssabler.

Om redaktionen har fået solstik? Nej, ingenlunde. Den har blot været en tur på Samsø og er dér blevet præsenteret for et virkelig imponerende initiativ, hvad der vil fremgå af de her offentliggjorte fotos.

De gode samsinger, eller rettere 1. Angantyr trop, har siden 1958 opbygget en imponerende samling, en art hjemstavnsmuseum for spejdere i troppen, tidligere og nuværende.

Det begyndte med, at den tidligere TF vendte hjem fra nogle år på de store have, og stod overfor at skulle overtage troppen igen, herunder en skovmandspatrulje på 8 mand. Der skulle gøres noget ganske særligt for at få lidt sving i kludene. Og vi tør antyde, at det blev der gjort.

Et hjørne af tropsførerens loft

Tropsføreren var (og er) den lykkelige ejer af en pæn gård beliggende centralt på øen. Han ryddede loftet over stuehuset, tømte en af staldbygningerne og indrettede en anden som værksted. Herefter begyndte man at opbygge samlingen. Ideen var, at man ville samle alle mulige gamle ting med tilknytning til Samsø og indrette de tomme bygninger som museum for at skabe en spændende ramme om skovmandspatrujlens møder.

Det med at tingene skulle være fra Samsø tog man nu ikke så tungt, idet det afgørende for om de forskellige ting blev indlemmet i samlingen var, om de var spændende og dekorative. Man finder derfor — foruden en række gamle almue-antikviteter såsom dragklster, smørkværne, gamle dekorative tallerkener, vægte, skibslanterner, rævesakse, udstoppede dyr og fugle fra øen — en del importerede effekter, herunder en vaskeægte prærievogn.

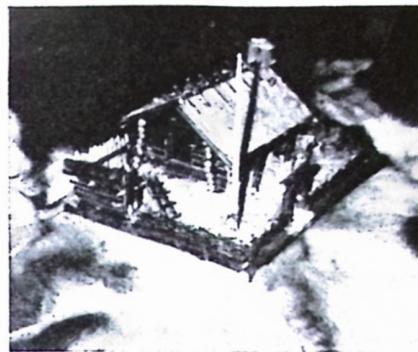
Initiativet har, som det vil fremgå af billederne, ikke været begrænset til at samle ting sammen fra højre og venstre, men en væsentlig del af jobbet har været at få tingene på plads i de disponible lokaler. Det vil ses, at der er tale om en gennemført fin ophængning og

placering af de enkelte genstande — alle de gamle våben er således ophængt på råt tilskårne egeplanker. De genstande, man ikke for gode ord og en ringe betaling, har kunnet tiltuske sig på øen (i hvilken forbindelse det må huskes, at mange samsinger som søfolk har været videndom i verden og hjembragt adskillige rariteter) har man fremstillet selv. Dette gælder således en række pragtfulde totempæle, nogle store ansigtsmasker udskåret i eg, flere meget fine trærelieffer og nogle eksotiske trommer.

Et rum i stalden har man indrettet

som Alaska-bar med alt, hvad dertil hører. — Her har alle tidligere og nuværende skovmænd deres hjemmelavede trækrus stående på en lang række. Det er et imponerende syn.

Man kan spørge, hvordan det overhovedet er muligt at opbygge en samling af denne størrelsesorden og med så mange værdifulde effekter. Forklaringen er enkel nok. Man har forstået at »være om sig«. — Hver eneste gang, man har hørt at nogen et eller andet sted på øen for eks. i forbindelse med en flytning, skulle muge ud på lofter og lign., er der mødt et par skovmænd op. Med spejdende øjne har man

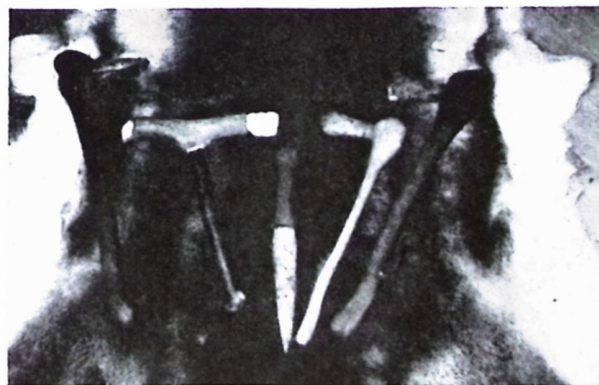

En model af et nybygger-blokhus

fulgt udbæringen af sagerne, og har evt. hjulpet lidt til. Har der så forekommet en ting, der så spændende ud, har man, hvis ikke ejeren selv var alt for glad for den, forsøgt om man kunne få den.

Gamle spejdere, hjemvendt fra The Seven Seas, har også ydet en betydelig indsats ved indsamlingen. Endelig har rygtet om spejdernes hjemstavnsmuseum givet troppen mægtig vind i sejlene, så man i dag faktisk mangler plads til samlingens videre udbyggelse. — Samsingerne er blevet opdraget til ikke at sælge deres gamle ting til opkøbere, der fører dem bort fra øen, hvor de hører hjemme, men i stedet at give dem til spejderne, der så forpligter sig til at bevare dem på Samsø. — De tre meget store lokaler, man disponerer over, er derfor nu fyldt til bristepunktet.

Det er så absolut en glimrende idé, der her er ført ud i livet til stor glæde for de skovmænd, der har været og er med i udførelsen. Vi bøjer os i dybeste beundring og svinger vor gamle spejderhat for tropsledelse og skovmænd i 1. Angantyr trop.

Diverse flintevåben
alle skæftet af
skovmændene
fra troppen

BÅD

TEKST

*

*Eske
Mathiesen*

I sidste nummer af MAGASINET kunne du under »Spejdertidende« læse om Hærulf-divisionens jamborette, og om det flotte skib, som Gram trop havde bygget hertil. Vi har også ved tidligere lejligheder skrevet om det store projekt, som Gramspejderne var gået i gang med, og hvis du overhovedet har læst aviser i sommer, har du ikke kunnet undgå at læse om skibsbyggeriet i din lokale avis.

Spejdernes Magasin har naturligvis været interesseret i at få at vide, hvordan en trop, som har til huse inde midt i Sønderjylland, ca. 40 km fra den nærmeste kyst, kommer på den ide at bygge et vikingskib, og hvordan det i det hele taget lader sig gøre. — »Imme Gram« blev bygget i troppens have til førstelærerboligen i Endrupskov ved Gram, men her er det en af troppens store spejdere, der beretter:

V.S. »Imme Gram«

Ideen til dette skib kom frem lige inden jul 1962; det var til et førermøde, og den vandt gehør. Nu er det imidlertid ikke så let en sag at bygge et vikingskib, som man kun har naglerne tilbage af, hvilket jo er forholdet med »Ladby-skibet«, som vi havde udset os. Der gik faktisk 3—4 måneder inden kølen blev lagt, og hele tiden indtil da gik med forberedelser på papiret: Der skulle regnes ud, hvor meget træ der skulle bruges, der skulle laves fornyede studier, tegninger skulle gennemgås og korrigeres. Omsider blev al vor teori gjort til

virkelighed i en model af skibet, og den gav blod på tanden.

Men det var jo skørt, skrupravede skørt. Man rystede på hovedet: At bygge et vikingskib på over 20 meter, og at det så oven i købet var spejderdrengene, der skulle bygge det, nej, det var for galt.

Efterhånden blev skibet en myte, og en myte er uafrystelig, den kan man ikke løbe fra: Vi måtte i gang.

I påsken blev kølen lagt, og allerede her viste det sig, hvor fjolledede disse spejdere var: De lagde den på hovedet. Det viste sig nu at være slet ikke så tosset endda. Vi begyndte at lægge bord på (bord er de planker, der danner selve skibets skal), og nu opdagede folk, at det hele ikke blot havde været store ord. Skibet voksede.

Selve vikingskibets konstruktion kan sammenlignes med en æggeskal, og f. eks. i Skuldelev skibene kan man se, hvorledes alt overflødigt træ er hugget fra. Skibet skulle have sin styrke i konstruktionen.

Skib og skæg vokser

Som ugerne gik, voksede publikums interesse for skibet mere og mere. Nævenyttige pressefolk snusede omkring, og selv popradioen besøgte os og bærede skibet ved at spille »An der schönen blauen Donau«. Der gik pop i skibet. Efterhånden havde hjælpsomme menne-

BLEV BYGGET

sker stillet maskiner og penge til rådighed for os, og også Nationalmuseet fulgte os interesseret.

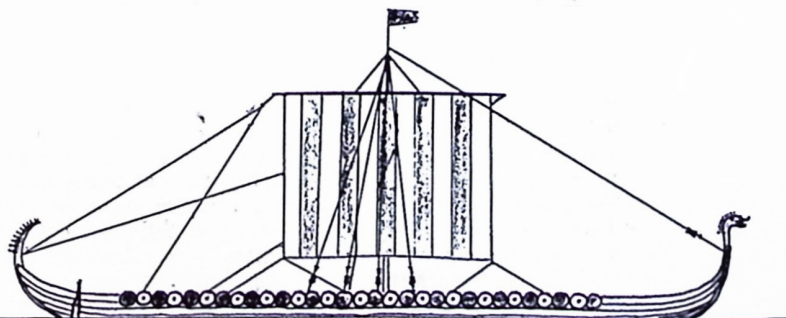
I pinsen vejrede man sensation. Skibet skulle vendes, for at kølen kunne komme til at ligge rigtigt, — og det kunne jo knække — men det gjorde det ikke. Vi fortsatte.

Mens vi byggede, kom der hele tiden problemer, der krævede deres løsning, og publikum var ikke uvillige med »gode« råd. F. eks. var båndsaften engang gået i stykker, og en mand lå og bøvede med den, helt svinet til med olie. En tilskuer havde i nogen tid fulgt med i de ihærdige anstrengelser, og til sidst bøjede han sig høfligt ned og spurgte varmt interesseret: »Sig mig, kender De princippet i en båndsav?« Manden i båndsaften svarede ikke, men der er øjeblikke, hvor man hø-

rer det suse for ørerne, og må gribe sig selv i ikke at smide ting og sager i hovedet på modparten.

Der blev slidt på naustet i Endrupskov. Kom man en sen natte-time forbi derude, kunne man se en eller to krumbøjede skikkelser arbejde. Med skibet voksede også de unge vikingers skæg og hår. Barbariske så de ud.

Ved skoleferiens begyndelse kom der rigtig gang i arbejdet. Spejdere fra hele divisionen arbejdede sammen med os og raskt skred det nu.

Skibet er 21 m langt, 3 m bredt og 1,10 m højt. — Masten er 9 m høj; sejlet 5 m højt og 6 m bredt. Mandskabet tæller ca. 60, hvoraf de 32 er roere.

Hårde hug
hår hulet
stammen —

Vi begyndte at kunne se, hvad et vikingeskib var. Ikke blot en ligegyldig båd men et kunstværk. Vikingeskibene må for de gamle nordiske vikinger have været et af de væsentligste udtryk for deres formsans, for deres kunstsyn, thi stor kraft var der i disse spinkle linier.

Problemer var der nok af

Skibet skulle være færdigt den 27. juli, så en vis nervøsitet bredte sig i rækkerne. Oprindeligt havde vi kun tænkt os båden som robåd, men så blev vi tilbudt et sejl, og det ville vi ikke sige nej til.

Som før sagt var der problemer hele tiden. Et problem var det f. eks. hvor mange bord skibet skulle bestå af. Vi besluttede efter Crumlin-Petersens råd at sætte et på, som der ikke var spor af i Ladby ud fra den tanke, at det havde været sat fast med trænagler, som var rådnet bort. Det viste sig senere at være rigtigt. (Cr.-P. er nationalmuseets ekspert i vikingeskibe, og han var os her, som flere andre gange, til uvurderlig hjælp).

(fortsættes side 154)

Som der så ud ved journalistens ankomst til den jordskælvsramte by Skoplje.

En tidlig fredag morgen lagde et voldsomt jordskælv store dele af den makedoniske hovedstad Skoplje i ruiner. I de første timer var ingen ude omkring rigtigt klar over, hvad der var sket. Al forbindelse med omverdenen var afbrudt, og ikke før sent på formiddagen modtog bladredaktionerne verden over de første telegrammer om katastrofen og dens omfang.

HURTIG UDRYKNING

Hjemme i Danmark gik en af »Politiken«s medarbejdere og syslede fredeligt i sin have, da der ved middagstid fra bladet blev ringet besked

om at gøre sig klar til øjeblikkelig udrykning. Han skulle til Skoplje, og der var absolut ingen tid at spille. Medens andre sørgede for fly- og jernbanebilletter, skaffede jugoslaviske kontakter og fik fat i skrivemaskine og papir, susede journalisten selv så hurtigt som muligt til den jugoslaviske ambassade for at få ordnet visumspørgsmålet på rekordtid. Det lykkedes, og endnu inden klokken var 14, stod han i lufthavnen for at starte på turens første fase — til Amsterdam. Både her og i Bruxelles skulle der skiftes fly, og begge steder var ventetiden lang. Bedre bliver det naturligvis ikke,

når man så får at vide, at ens bagage er forsvundet og formodentlig befinder sig på vej til Stockholm! Men der er ikke andet at gøre end at tage alle fortrædeligheder i stiv arm, og kort før midnat nåede »Politiken«s medarbejder frem til Jugoslaviens hovedstad Beograd.

Fra lufthavnen gik turen straks til redaktionen af den store avis »Borba«, hvorfra de sidst indløbne nyheder blev telefoneret hjem til København. Og så begyndte den vanskeligste del af rejsen! Der var endnu 600 km til Skoplje. Og ingen sikre forbindelser. Et tog skulle efter planen afgå i retning af Skoplje

Fra vor udsendte medarbejder...

*Hvad sker der,
før nyheden står i avisen?*

ved 1-tiden om natten, men det var formodentlig flere timer forsinket og ville endvidere standse en 30—40 km uden for byen. Sandsynligvis måtte man så simpelthen gå det sidste stykke for at nå frem. Alle transportmidler var jo sat ind i hjælpearbejdet. Hvad er der at gøre i sådan en situation?

Da »Politiken«s medarbejder stod på banegården i Beograd, opdagede han et lyntog, som netop skulle til at sætte sig i gang. Det kunne jo være, at dette tog skulle til katastrofeområdet! Han overvejede et kort øjeblik, men tog så chancen og sprang på. Antagelsen holdt stik — det var et nødhjælpstog — og ved elleve-tiden lørdag formiddag bragte det den danske journalist direkte frem til Skopljes bykerne!

INGEN TELEFONFORBINDELSE

Hos den, der befinder sig i centret for en katastrofe af et omfang som jordskælvet i Skoplje, går trangen naturligvis først og fremmest i retning af at yde øjeblikkelig hjælp i alle de konkrete tilfælde, man bliver stillet overfor. Det kan være svært for en journalist at koncentrere sig om sin egentlige mission: at rapportere, at sende nyt hjem. Det er i sådanne tilfælde nødvendigt at tænke på, at der også ligger en opgave i at fortælle om begivenhederne og på den måde appellere

om en mere langsigtet hjælp til de katastroferamte.

En anden sag er så, at journalistens arbejde møder umådelige vanskeligheder under forhold, hvor telefon og telegraf er totalt afbrudt. Hvordan i alverden få nyhederne viderebragt? En bladmand må imidlertid — især selvfølgelig hvis han

som i dette tilfælde er gammel spejder — til hver en tid kunne løse den slags problemer. Svaret på spørgsmålet er: Man skaffer en flyvemaskine! Det lykkedes »Politiken«s medarbejder at få kontakt med nogle svenske journalistkolleger, der var ankommet i fly til katastrofeområdet, og som kunne give ham

Lørdag aften på redaktionen i København

air-lift tilbage til Beograd. Klokken 18 samme dag stod han atter i den jugoslaviske hovedstad, 600 km fra Skoplje, og kort tid derefter havde han telefonforbindelse med »Politiken« og kunne levere nyt til forside af næste dags avis.

DANSKERE

Det er nok værd at bemærke, at hans reportage fra Skoplje blandt andet indeholdt et interview med et dansk ægtepar, der havde oplevet jordskælvet. Det er en af de forbløffende sider ved journalistik: Hvordan falder man nu netop over to danskere i en katastroferamt jugoslavisk storby, der har over 200.000 indbyggere?!

Endnu en gang gik turen med fly fra Beograd til Skoplje og tilbage igen — atter en dagsrejse på 1200 km for at få nyhederne igennem! Og dernæst tog »Politiken«s udsendte medarbejder videre til en opgave af en helt anden karakter — nemlig for under navnet »Søren Spejder« at bringe nyt til bladets læsere om jamboreen på Marathonsletten i Grækenland!

PA HJEMMEFRONTEN

Med lad os andre svigte grækerne i denne omgang og i stedet vende tilbage til København! Vi hørte før om, hvordan den første øjenviden-skildring fra »Politiken«s medarbejder blev telefoneret hjem til redaktionen ved 18-tiden lørdag aften.

Illustrationer skal der også sørges for. Her »køres« et billede hjem over telefonanlægget

Maskinsætteren er i arbejde

Fra dette øjeblik begynder anden fase af nyhedsformidlingen — den, der foregår ind for bladhusets mure. Telefonsamtalen fra Beograd er optaget direkte på en diktafonvalse. Denne anbringes bagefter i en aflyttemaskine og gentager så alt, hvad der er blevet sagt i et tempo, som passer for den, som skal afskrive beretningen på maskine. Når dette er sket, går manuskriptet straks videre til redaktionssekretariatet. Her forsynes artiklen med overskrift og suppleres med det stof, der er indløbet over fjernskriveren fra de store internationale telegrambureauer.

TEMPOET

Endnu er der jo imidlertid lang vej igen, inden nyheden står på tryk i avisen. Videre, videre — lyder det ustandselige omkvæd. Et dagblad fremstilles under et vældigt tidspres. Tempoet må holdes; ikke et minut må spildes, hvis de færdigtrykte aviser skal nå flyene, posttogene og lastbilerne, der bringer dem ud til de mange læsere i ind- og udland.

TEKNIKKEN ARBEJDER

Ikke så snart har redaktionssekretariatet endt sin behandling af stoffet, før det havner i maskinsættet. Nu er vi nået til den rent tekniske side af sagen. På de store sættemaskiner støbes teksten i linier — den »sættes« — og efter en første-

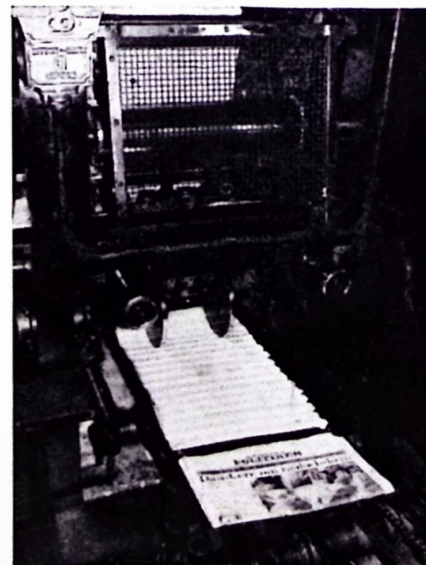
korrektur med påfølgende rettelse går satsen ind i ombyrderiet, hvor tekst, annoncer, overskrifter og billedklicheer samles i store rammer, der hver for sig danner én avisside.

Gennem forskellige mellemprocesser bliver der over disse rammer støbt en række store halvcylindriske plader, på hvis overflade avis-teksten kommer til at stå i spejlskrift. Disse plader ekspederes straks til trykkeriet, hvor de bliver fastspændt på rotationspressens cylindre.

DEN NY AVIS!

Så er det store øjeblik kommet, hvor den imponerende rotationspresse sætter sig i gang. Avisen er gået i trykken. Inden længe foreligger resultatet af dagens arbejde. Det er lørdag aften, derfor er man særligt tidligt på den. Allerede kl. 21,30 udspyr rotationspressen de første eksemplarer af næste dags avis. Og en god halv time senere kan man se folk på Rådhuspladsen erhverve sig »Politiken«s søndagsudgave og ivrigt studere forsiden med beretningen fra bladets udsendte medarbejder i Skoplje!

En avis er en underlig ting. Den er kolossalt spændende, når man køber den frisk og duftende af tryk-svæerte for at læse de seneste nyheder. Men er den bare én dag gammel, findes der intet tristere og mere interesseløst. Mon ikke denne korte levetid for dagens avis gør, at

Kl. 21,30: Den første færdige avis kommer ud af rotationspressen

man meget let glemmer det store apparat, der ligger bag den daglige nyhedsformidling? Vi læser avisen — og smider den væk! Kun sjældent funderer vi over alle de vanskeligheder, der er forbundet med at få nyhederne frem — de mange led, der skal fungere — den indsats, der skal gøres af pressefolk i ind- og udland — ikke mindst hvis der under overskriften står den beskedne og uanselige tilføjelse: Fra vor udsendte medarbejder!

Rådhuspladsen sent lørdag aften:
Kioskerne har friske aviser
med de seneste nyheder.
På forsiden:
Dagens reportage fra Skopljë.

Alle fotos:
Politikens Presse Foto

FOTO-konkurrencen

er nu afsluttet — og vi har fået en lang række gode billeder fra alle landets kanter.

RESULTATERNE

bliver offentliggjort i næste nummer af Spejdernes Magasin.

SPEJDERJUL

En af julens best-sellers blandt illustrerede hæfter ligger nu atter foran os. SPEJDER-JUL 1963 er så afgjort ikke ringere end sine forgængere, snarere tværtimod. Det er som altid et festligt og gennemillustreret blad, som indeholder et væld af artikler og fortællinger, som du med spænding vil kaste dig over.

Der er f. eks. en dramatisk beretning af globetrotteren Jørgen Bitsch »Jeg tror, jeg ved, hvor inkaerne har gemt deres guld«, og der er fortællinger om oplevelser på de store havdybder og om gamle lokomotiver, der kunne løbe 100 km i timen. Desuden er der det store tillæg »Nøddekækkere«, som indeholder et hav af store og små opgaver og konkurrencer, og i tilgift til alt dette får man et væld af fine tegninger om spejderliv og andet samt anvisninger på fremstilling af forskellige julegaver.

SPEJDER-JUL vil derfor uden al tvivl også i år blive det festlige julehæfte, som vi alle køber — samt sælger til familien, venner og bekendte. Det udkommer i år i ikke mindre end 140.000 eksemplarer, men som sædvanligt skal det nok blive udsolgt, så det gælder om at være tidligt på færd med sin bestilling.

Salgsprisen er ligesom i fjor kr. 2,25, og heraf får troppen eller flokken selv de 65 øre, så der er også penge at tjene for initiativrige patruljer og andre.

BAD BLEV BYGGET

(fortsat fra side 149)

Den sidste uge inden det skulle i vandet blev der lavet tovværk til rigningen. Dette arbejde fik vi hjælp til af søfartskyndige.

SØSÆTNINGEN

Den 20. juli var en mærkedag. Båden skulle i vandet. Tidligt om morgenen var den blevet kørt på en blokvogn til Genner strand. Her var der ca. 5000 mennesker, deriblandt en masse pressefolk. Forbe-

redelserne foregik i et hektisk tempo. Kl. 2 skulle hun gå — og et par minutter over gled hun ned mod vandet. Ikke en lyd var der. Der kunne ske alt nu, den kunne krænge over, gå skævt i o.s.v. Så stod den pludselig stille. Rullerne blev flyttet under den. Så gled den igen. Og nu gled den helt i vandet og krængede ikke spor. Klapsalverne brød løs. Smukt flød hun på vandet.

UD PÅ VIKINGETOGT

Sådan kom skibet i vandet. I den følgende uge blev der lavet årehuller, og skibet blev prøvesejlet og viste sig særdeles stabilt. Senere under jamboretten ved Sønderballehoved havde vi megen fornøjelse af det.

Skib var bygget, og sejlfyldende bør fulgte efter.

Eske.

Hårfagre henslængte
hirdmænd
holder hvil

LYT HER, OH ULVE!

Nu er regntiden for alvor over os, og i dette og de følgende måneskifer kan vi ikke jage slet så meget ude, som vi ellers gør, når foråret og sommeren sætter ind. I denne tid, hvor vort jagtområde er ret nøje og snævert afgrænset, lærer man rigtigt hinanden at kende. Når man i den lune, lyse tid blot kan løbe ud, hvis man har lyst til det, hvis man trænger til at røre sig, eller hvis man af en eller anden grund ikke er i så godt humør, ja, så er man i denne tid nødt til at blive, hvor man er og prøve at indordne sig under flokkens love, skrevne såvel som uskrevne.

Man kan hurtigt se og forstå, at de skrevne love skal overholdes, ellers var de vel næppe blevet skrevet; men man opdager næsten lige så hurtigt, at de uskrevne ikke er de mindst vigtige. Og en af de uskrevne love siger, at man hver især skal gøre sit til, at der er rart at være i flokken. I en stamme som vor er det af meget stor betydning, at ingen i første række bare tænker på sig selv, men tænker på, hvordan man kan hjælpe med til, at Sahi og Gråbror også har det rart. Først når vi alle holder sammen og prøver at gøre det godt for hinanden, får alle en god jagt, ulve!

Kim.

Mandag 24/6: Vi mødte kl. 12.45 på Hovedbanen med fuld oppakning. Alle var i godt humør. Turen gik godt. I Ringsted kom min bandefører Tantor på. — I Glumse stod

vi af toget. — Da vi kom til lejren, var alle teltene rejst. Lidt senere fik vi at vide, hvem vi skulle ligge i telt med. Vi skulle ligge sammen med gul bande og fik navnet »Bøf-

SOMMERLEJR

Uddrag af Wontolla's dagbog

feljægerne«. — Efter aftensmaden legede vi Rolf og hans kæmper.

25/6: Vejret er dejligt. Vi kunne slet ikke sove om morgenen. Efter morgenmaden lavede vi teltorden, den blev vundet af »Tordenfuglene«. Efter paraden skulle nogle hente brænde, andre vand, og en-

Gråbror — 2. Ulf Jarl.
Muvn = Præriulvene.
Mysa — Ermelund flok.
Ikki — Valby flok.
Grib — 1. Maribo.

Pampas og Gråbror, Virum flok.

Månedens 30 km vandringer.
10 ulve fra Hans Jæger flok.
3 ulve fra Gundersted flok.
6 ulve fra Valby flok.
20 ulve fra Skanseflokken.
4 ulve fra Præriulvene.
5 ulve fra 1. Løgumkloster.

delig nogle skulle skrælle kartofler. Da vi var færdige med pligterne, gik vi op på bakken og legede radiobiler. Et stykke tid efter frokost gik vi i vandet. Efter badet skulle vi på løb. Alle bandeførere fik udleveret en slags kryds- og tværs. Så var der på forskellige poster gemt papir, hvorpå var skrevet nogle bogstaver. Disse skulle føres ind i kryds- og tværsen. Vi kom først hjem. Vi, Bøffeljægerne, vandt. —

26/6: Vejret er dårligt, det regner. Efter paraden skulle vi skrælle kartofler. Bagefter havde vi boldkast oppe på bakken. Tantor satte rekord. Da vi skulle spise, begyndte det at regne, og derfor spiste vi i Tipi'en. Om aftenen blev der uddelt skalpe.

27/6: Under paraden lærte vi en ny sang. Teksten lød således: Tømt er skål, tømt er fad, tak for den dejlige morgenmad. — Bagefter legede vi »Jæger, spurv og bi« og trillebørsløb på bakken. Under middagsmaden sang vi den nye sang som kanon. I eftermiddagens løb skulle vi lave den længste linie ud af røde strimler, som vi skulle finde. Medens vi ledte, fandt Tantor en fasan på rede.

28/6: I dag skulle vi, »Bøffeljægerne«, skrælle kartofler. Vi sang en masse sange, bl. a. Der er hul midt i Under den hvide bro og en masse andre forskellige. Så havde vi tovklatring og svalereder. Om

(fortsættes næste side)

KIM *alverdens lille ven*

2. AFSNIT
Eftertryk
forbudt

Kim gik igennem tælleapparatet til Lahores museum, og Lamaen fulgte efter. Han standsede overrasket foran en stor statue af Buddha siddende på en lotusblomst. Forstanderen bød velkommen: »Vær velkommen o Lama fra Thibet.« Kim forstod ikke meget af deres samtale, så han faldt i søvn. Men da han vågnede hørte han Lamaen sige: »Og således gik det til, at jeg besluttede at drage til de hellige steder, hvor Buddhas fod har trådt.«

Kim fulgte ham som en skygge. »Og hvad agter I nu,« spurgte han Lamaen

»Jeg skal tigge. Jeg erindrer nu, at det er længe siden, jeg spiste eller drak.«

»Så giv mig skålen, jeg kender menneskene i denne by.« Kim fløj af sted og kom kort efter tilbage med skålen fyldt med varm ris.

De spiste sammen, vel til mode. Bagefter slentrede de gennem byen til Mahbub Ali, hestehandleren.

Han lå udstrakt på et par silkevævede saddelpuder og dampede dovent på en mægtig vandpibe af sølv. Han kiggede på Kim under de bu-skede bryn.

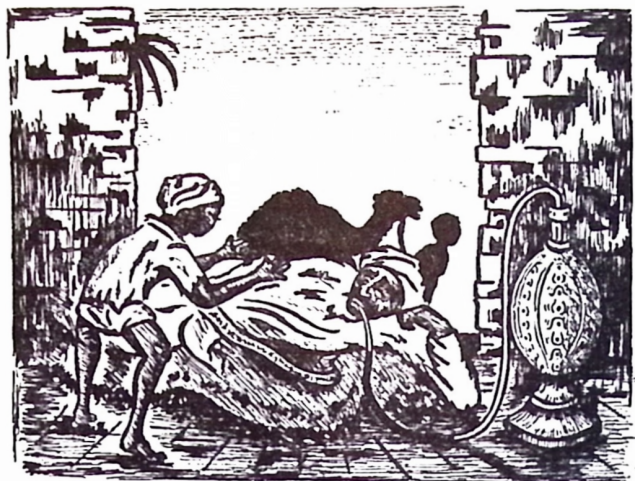
»Hvad betyder dette, Alverdens lille ven?«

»Intet. Jeg er nu den hellige mands discipel, og vi skal på pilgrimsfærd sammen til Benares.«

Mahbub Ali var spion og hans meddelelser handlede altid om heste. Alt dette anede Kim intet om. Men hestehandleren havde noget, han helst ville af med hurtigst muligt — en stump sammenlagt silkepapir.

»Kom nærmere og ræk hænderne frem, som om du tiggede,« sagde han til Kim. »Hvis du vil bringe et budskab fra mig til Umballa, vil jeg give dig penge. Det drejer sig om en hvid hingst.«

En skygge gled forbi, en gumlen-de kamel fulgte efter.

»Stamtavlen giver jeg dig nu.« Han vendte sig, som om han ledte på gulvet efter noget og smed et stykke blødt, muhamedansk brød hen til Kim.

Kim luskede bort med tænderne i brødet, og som han havde ventet, fandt han en lille stump silkepapir inden i — samt tre sølv rupier. Han smilte og gemte pengene og papiret i sin læderamulet.

Inden daggry kaldte Kim hviskende: »Kom, det er tid til at drage bort — til Benares.

Lamaen rejste sig lydigt, og som to skygger gled de ud af byen.

(fortsættes i næste nummer)

SOMMERLEJR

(fortsat fra forrige side)

aftenen regnede det så meget, at os, der lå i de nederste telte, skulle sove i Tipi'en

29/6: I Tipi'en vågnede vi 2 timer før vi skulle op. Vi var vandhold. Oppe ved »Rene Kilde«, hvor vi hentede vand, var der 4 drenge. Efter frokost skulle vi ud at bygge hytter sammen med en spejder ved navn Sona. Vor hytte lå i en tør grøft, og den var godt gemt af bregner.

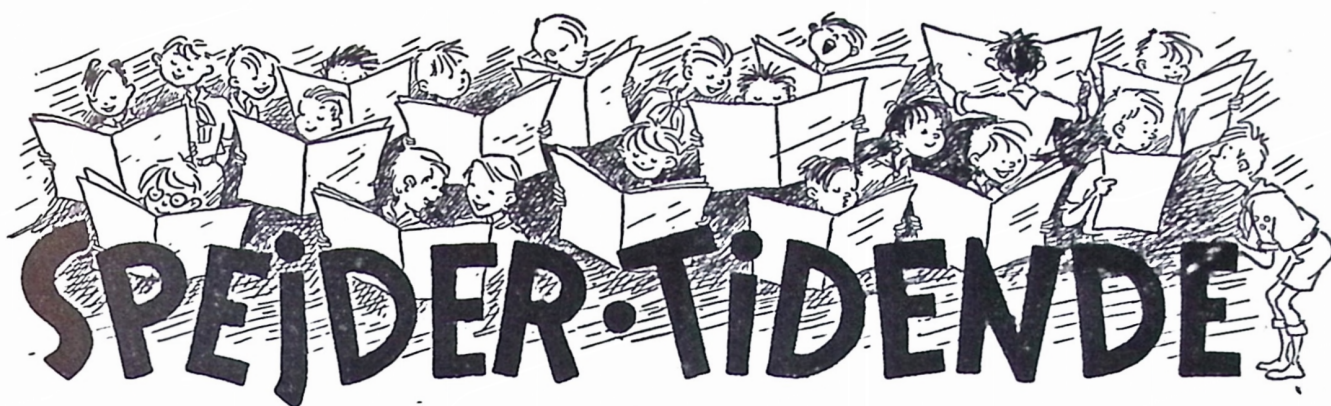
30/6: Medens vi spiste middag

kom en masse forældre. Noget senere skiftede vi til lændeklæde og fik krigsmaling på. Så havde vi olympiade. Bagefter blev der uddelt skalpe, bjørnekløer og kæder.

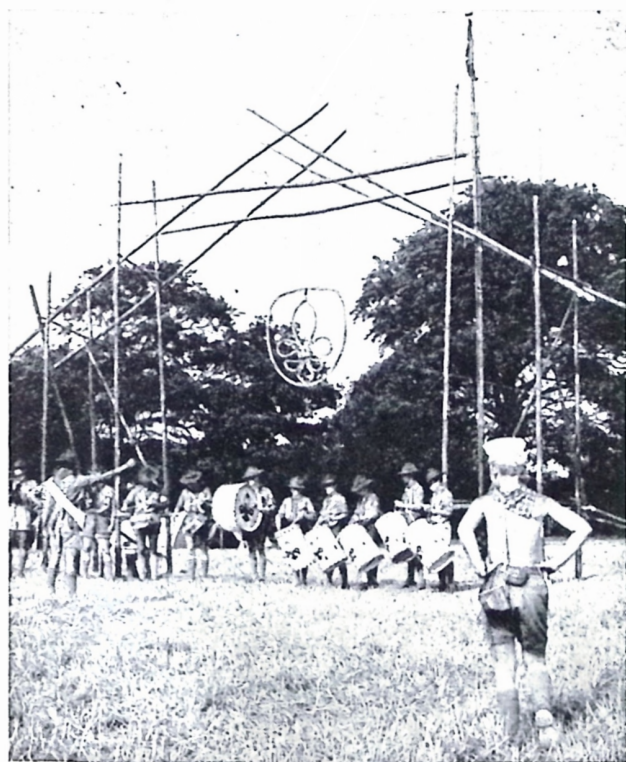
1/7: Det var steg-hedt. Men midt under det hele begyndte det at tordne. Vi løb hjem, alt det vi kunne. Vi løb i bar overkrop. Sko og bukser var gennemblødt, da vi nåede hjem.

2/7: I dag lavede vi modeller af junglelandsbyer — og underholdning til lejrbålet. Det var sidste aften i lejren. Der var underholdning nok.

Wontolla.

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Jubi-jamboretten — Rosenfeldt.

Godthåb division — du ved dem med de skotskternede tørklæder og det store orkester — har i anledning af sit 25 års jubilæum afholdt jamborette på godset Rosenfeldt ved Vordingborg.

Efter mange forberedelser (DC måtte have nye bukser, orkestrets medlemmer låne spejderhatter i andre divisioner og et par andre småting lånes til lejren her og der) var vi klar til at modtage vore uden-

landske gæster. Der kom en patrulje fra Saxkjøbing på Lolland, en trop fra Hol-land, en fra Eng-land, et hold vaskægte amerikane-re fra USA's militærforlægning i Tyskland, en trop fra Skotland og to fra Norge. Herudover to grønlandske spejdere fra Godthåb. Disse udlændinge blev privat indkvarteret en uges tid før eller efter lejren hos Godthåb-spejderne, og d. 3. august samledes man så ved Rosenfeldt.

Selvfølgelig spillede vi på alle strenge. Søndag var der fri passage for forældre gennem »havelå-

gen», så forældrene kunne komme og se, at spejdere nu om dags er lige så kvikke, som de selv var i sin tid. Siden havde vi sportskonkurrencer og busture til Møns Klint og Falsters Østersøkyst. De ujævne veje gjorde deres til, at spejderne fra de forskellige nationer blev rystet godt sammen.

Siden kom så hiken — i styrtende regnvejr. Den bød på mangelhånde opgaver, bl. a. skulle man måle den mængde vand, der løber gennem

åen i Møllebæk-kløften, men tilsyneladende havde spejderne fået nok af vand, og som en patrulje skrev i sin hike-rapport: »Det sindssvagt store program blev ikke fuldt gennemført.« — Den efterfølgende terrainleg blev den helt store oplevelse. Sjældent har indianere og nybyggere udkæmpet en mere vild og for-

bitret kamp. — Efter øvelsens afslutning kom en af de små udlændinge hen til en Godthåb-DA og spurgte: »Sir, kan det være rigtigt, at det var et led i øvelsen, at jeg skulle have vand i hovedet?«

Den følgende dag var der stort patruljerally, og så var lejrens triste dag oprundet, den hvor man går rundt og tager afsked med bålpladsen, lejrboardet, indgangsportalen og alle de andre ting, som var medvirkende til, at en stor åben mark blev alle tiders lejrplads. Heldigvis kommer der jo dog andre sommerlejre efter denne, hvor vi på ny kan mødes med spejdere fra nær og fjern for at knytte nye venskabsbånd på tværs af landegrænser, religioner og hudfarver. Og jubi-jamboretten indfriede i høj grad de forventninger vi stillede til den, da vi for godt et år siden gik i gang med planlægningen.

Ole.

Der er jo ingen forskel.

Ulvene i Sporjægerne flok, 3. Vesterbro har lidt svært ved at kende deres flokassister fra hinanden. Det har sin naturlige forklaring, idet de er trillinger. Naturligvis har de fået ulvenavnene: Rikki — Tikki — Tavi, og det letter identificeringen noget, for så råber ulvene blot på »desmerdyret«, og så skal nok en af dem reagere.

Har I førermangel? Så gør som sporjægerne — skaf trillinger.

Blå-gul fest i Grindsted.

De blå pige- og de gule drenge-spejdere i Grindsted har i fællesskab holdt 30 års fødselsdag i foråret. Alt forløb fint hele dagen igennem. Man havde besøg af flere nabospejdertroppe og flokke, og aftenens fest gik fint og gav et pænt overskud, som skal anvendes til fordel for »Pinerpok«-spejderhytten.

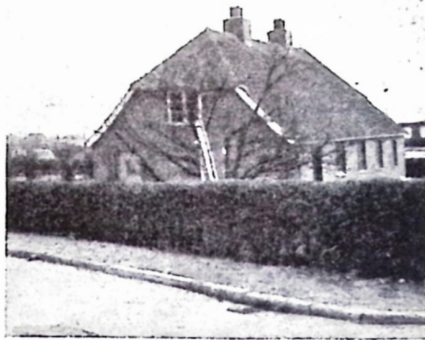
KNUDE-KLIP

Hardeknuds trop og flok i Aalborg har holdt 25-års jubilæum og udgav i den anledning et særdeles nydeligt og interessant jubilæumsskrift med beretninger fra »gamle knuder« om troppens liv og levned i det kvarte sekel. — På selve jubilæumsdagen afholdt man et særligt møde for drengene i trop og flok, hvor man bl. a. kunne glæde sig over besøg af 5 af de 7, der i 1938 begyndte spejderarbejdet i Hardeknud. — En uges tid senere afholdt man en særlig jubilæumsfest i Skydepavillonen i Aalborg, og her deltog knap 100 gamle »knuder«, tidligere og nuværende tropsrådsmedlemmer, flokkens og troppens førere o.m.a. — Så det var et rigtigt jubilæum.

Da Kongsvang fik nyt hus.

Kristi Himmelfartsdag indviede Kongsvang flok og trop deres nye hus til erstatning for det gamle, som i 12 år havde gjort god fyldest, men som nu måtte vige for en ny vej. Det er vel meget at sige, at huset er nyt, idet det er henimod 100 år gammelt og oprindeligt hørte under Marselisborg gods. Huset var, da Viby kommune (ved Århus) i efteråret overtog det, meget forfaldent, således var gulvet mange steder gennemråddent — dele af det kunne fejes ud med en blød kost. Men Kongsvang fik huset stillet til rådighed af kommunen — gratis —

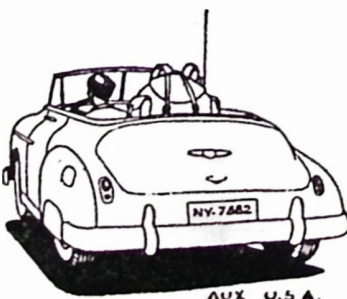
og spejdere og forældre gik med tropsrådsformanden i spidsen i gang med at muge ud inde og ude, således at huset nu fremtræder som et af Århus' bedste spejderlokaler med et stort rum til flok og trop, to patruljerum, køkken, toilet, førerrum m.m. samt et dejligt loft, hvor det er hensigten at indrette lokale til skovmændene.

Ved indvielsen talte bl. a. fra Viby sogneråd, fabrikant N. P. Knudsen, som fremhævede, at købet af huset ikke var nogen økonomisk belastning for kommunen, idet man her støttede et frivilligt, ulønnet ungdomsarbejde, da spejderne ikke hørte til dem, der bestandigt presede på for at få tilskud. — Blandt de mange gaver var et flag og en smuk økse fra henholdsvis distrikt og division.

1. Struer i Telemarken.

41 spejdere fra 1. Struer har i sommer erobret Telemarken i Norge, nærmere betegnet terrænet omkring Rjukan. Fra lejrpladsen i Øverland var der smuk udsigt til Gaustatoppen samt til fosser og høje

AUX U.S.A.

CHEZ LES PYGMÉES

CHEZ LES ARABES

CHEZ LES CONGOLAIS

Som en fransk tegner tænker sig spejdere, når de drager i lejr i USA, hos pygmæerne, hos araberne og i Congo.

fjelde. En dag var man med Krosso-banen, der på få minutter førte hele troppen 900 m op på fjeldet med en enestående udsigt over byen med dens mange kraftværker og fabrikker. Også Gaustatoppen blev besejret, ikke som så mange gør med at køre den halve vej op i bus, næh jyderne klatrede og vandrede den besværlige vej op på det 1883 m høje fjeld. — Patruljerne var på hike ned til Tinnsjøen, hvor der overnattedes i bivuak, men det blev en urolig nat, eftersom titusindvis af myg gik til angreb på det friske danske spejderblod. Forud for lejren havde man kontakten 3. Rjukan trop, der deltog i de fleste af lejrens arrangementer, herunder den storstilede olympiade og mange af lejrens andre konkurrencer og begivenheder. Næste år skal der afholdes jamboret i Vestjydske division, og så vil de hjertelige kontakter, der her blev knyttet, sikkert vise sig nyttige.

1. Odense trop fik ros af svenskerne.

»Blekinge Läns Tidning« bragte sidst i juli måned en hel side med referat og fotos fra 1. Odenses sommerlejre ved Gökalv på Blekinges sydkyst. De svenske journalister har i høj grad været interesserede i, hvad danskerne fra H. C. Andersens by foretog sig, for det er længe siden, vi har læst så stor og begejstret en artikel. De svenske gæster er åbenbart også blevet oprigtig imponerede over et og andet, for her blot, hvordan artiklen slutter: (du har ingen skade af at øve dig lidt i at læse svensk):

»Prydlig tältstad.

Vi har gæstet en del scoutläger tidigare, men aldrig et prydligare än detta. Tälten var lika välstädade som finrummet hemma i lägenheten. Inte en pappersbit kunne upptäckas på marken väre sig i själva lägret eller dess omgivelser.

Anledningen til ordningen ligger i ledarnas ansträngning att uppmuntra til något som kan liknas vid städpedanteri. Om ordningen är perfekt i tälten og utanför det samma samt om klädseln och uppföranden är perfekt, får patrullen en ordningsvimpel att placera utanför tältöppningen. Tre av de fyra patruller hade en vimpel. Endast Hjortepatrullen hade slarvat om man nu kan beteckna det som slarv at man låtit en ynkelig liten pappers-

DUE DAVNE TIL TÆRES SIDEN

VÆBBERE

1. Tåstrup
PA Jens Ohmann
1. Hellig Anders, Slagelse
PF Tom Hansen
PA Kurt Nielsen
Ib Jensen
Peter Silbye
Arne Petersen
Jacob Madsen
1. Aabenraa
Niels A. Nielsen
Jørn Steenberg
Hans Jessen
Keld L. Hansen
1. Ordrup, København
Thomas Horn
6. Vesterbro, København
PF Mogens Bentzen
PF Tom Madsen
Pioner, København
PA Mogens Reimer Jensen
1. Silkeborg
PF Flemming Hjorth
2. Silkeborg
PF Frans Hesse Rasmussen
PF Jørgen Søndergaard
PA Bo Blokager
Peer Widt Christensen
Birger Larsen
Lorenz Tuxen, Hørsholm
SM Sten Golman
Kong Erik, Helsingør
PF Knud Erik Kvist
Arne Olsen
Niels Poulsen
Kongsvang, Århus
PF Peter Sejer Hansen
PA Harald Jørgensen
1. Broager
Carsten Halvorsen

RIDDERE

- Lorenz Tuxen, Hørsholm
SM Bo Frandsen
SM Tom Ribov
PF Ole Husen
1. Silkeborg
PF Svend Stecher
 1. Tåstrup
PF Ole Gram
PF Ole Ø. Hansen
 1. Hellig Anders, Slagelse
SM Jørgen Ulrich
SM Ole Silbye
 2. Randers
PA Ole Mortensen
Jens Bang, Aalborg
PF Sten Aagaard

1. KL. SPEJDERE

1. Tåstrup
PF Ole Gram
PF Ole Øller Hansen
Bollahøj, København
PF Jan Nielsen
1. Aabenraa
Niels A. Nielsen
Jørn Steenberg
Hans Jessen
Keld L. Hansen
5. by, København
SM Palle Blam-Hanssen
SM Steen Kranholm
2. Silkeborg
PF Frans Hesse Rasmussen
Peer Widt Christensen
Birger Larsen
Lorenz Tuxen, Hørsholm
PF Kurt Jensen

Redaktionen sluttet den 25. september

Kong Erik, Helsingør
PF Knud Erik Kvist
Chr. d. II's trop, Nyborg
PF Jan Ulrich
Kongsvang, Århus
PF Henrik Møller Nielsen

VANDRINGER

- VANDRINGER
100 km
Hørslufsholm
SM Henning Slott Jensen
SM Jørn Lykke Kristensen
1. Broager
PF Jørgen T. Madsen
PA Jes S. Sibbesen
Kastrup-Tårnby
PF Kell Lindegaard
 2. Silkeborg
Frank Hesse Rasmussen
Birger Larsen
Peer Widt Christensen
Lars Haugaard
Louis Mortensen
Kristian Løgager Nielsen
- 90 km
Kastrup-Tårnby
PF Jørgen Lund
- 60 km
Kong Erik, Helsingør
PF Knud Erik Kvist
PA Kim Olsen
Lennart Narup
PF Paul Erik Pedersen
Poul Erik Svendsen
Bo Krabbe
Arne Olsen
Jørgen Ploeg Christensen
Kongsvang, Århus
Martin Bøvgaard
Jens Ejnar Olsen
Lars Tarnok Larsen

lap ligga framme. VAER BEREDT lyder Det Danske Spejderkorps valspråk. Vi kan försäkra att de här danska grabbarna i allra högsta grad var beredda.»

— og til en sådan ros, kan vi andre kun føje en tak til odenseanerne, fordi de på så god en måde har repræsenteret vort korps i udlandet.

Jens Bangs trop, Aalborg.

indviede for nogen tid siden deres nye tropshytte, idyllisk beliggende i et ideelt spejderterræn i Hammer Bakker. Tidligere har man haft hytte i Gravlev, men da den lå lige op ad hovedvej 10, solgte man den, da tropsledelsen ikke ønskede at drenge skulle have så lang en cykeltur på hovedvej. — Midlerne til den nye hyttes erhvervelse er bl. a. kommet gennem en byggefond, men det er i høj grad roverne og skovmændene selv, der har æren for at selve hytten er blevet rejst. Huset ligger på et fem tønder land stort areal i en ubemærket idyl i bakkerne og har soveplads til 16 drenge. Det er vurderet til 35.000 kroner, så der er ikke noget at sige til, at tropsføreren ved indvielsen højtideligt lovede, at man skulle passe lige så godt på hytten, som den var bygget.

Skriv din

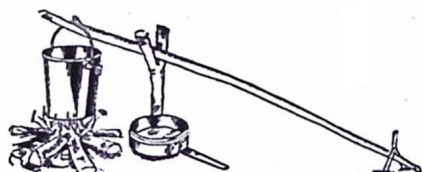

efter DEPOTETS JULEKATALOG

som du får med dette blad. Studér det godt, der er mange gode ideer til julegaver. Husk også at give Depotets adresse til dine onkler og tanter.

Der er flere former for enkeltmandskøgekar, og det er svært at sige, hvad der er bedst. Her ser du de tre, som foretrækkes.

Thorkilds »Billy-can« 10,75
– m. khakihylster 12,50
Bageplade 0,85

Kit-Kat madkar
ny forbedret
konstruktion .. 16,50
Khakihylster .. 12,50

»Billy-can«,
tysk model, svær kval. 15,50
lettere, khakifarvet .. 13,50

KORPSKONTOR:
Frydendalsvej 32, København V.
Tlf. ((01) 83) VE 3666 og 3650.
Kontortid: 8-16. Lørdag lukket.

REDAKTION AF KORPSETS BLADE:

SPEJDSERSPORT

Lektor Svend Ranvig,
Kongebrovej 28, Sorø.
Tlf. ((03) 635) Sorø 857.

SPEJDERNES MAGASIN

Kontorchef Jørgen Ivergaard,
Øster Søgade 112, København Ø.
Tlf. ((01) 92) ØB 38.

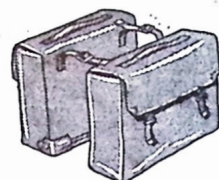

Nu har vi KIT KAT udstyr

på lager igen, og der er mange af KIT-KAT artiklerne, der egner sig som julegave.

Kit-Kat ransel – alm. størrelse 97,00
– ekstra stor 112,00
Kit-Kat cykeltasker pr. par 37,50
Kit-Kat skuldertaske 18,85
m. løst kortetui 22,50
Kit-Kat paksæt 35,85

Se om KIT-Kat regntøj i julekataloget.

Svære sko til denne årstid er meget påkrævet.

SPEJDERSKOEN

randsyet og af kraftig juchtenlæder – er en sko, drenge vokser fra før den er slidt op, siger mange forældre – Se priserne på de enkelte numre i julekataloget. Drenge størr. 60,00 – 70,00
Voksen størr. 74,00 – 86,00

SKISTØVLER Drenge størr. 46,85 – 53,85
Voksen størr. 56,85

RANDSYEDE SKISTØVLER Drenge størr. 78,00 – 90,00
Voksen størr. 93,00 – 99,00

REGLEMENTERET OVERTØJ

SPEJDER-ANORAKKEN

er det rigtige overtøj for spejdere hele året –

Kraftig khakifarvet imprægneret ekspeditionsoplin med stor brystlomme. Den har lynlås i halsen og vindfang i ærmerne.

Drengestørrelse 8 44,50
Drengestørrelse 10-12-14-16 .. 49,50
Juniorstørrelse 4-3-2 54,50
Voksenstørrelse 1-0-00 59,50
Voksenstørrelse 000-0000 64,50

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39 . København K. . Telf. PA 4526

Odense:
Klostervej 19
Telf. (09) 11 24 18

Århus:
Frederiksgade 69
Telf. (061) 3 36 13

Aalborg:
Danmarksgade 3
Telf. (081) 3 87 33

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger